

WETIKO

Wetiko

Odpravljanje
umskega virusa,
ki pesti naš svet

Paul Levy

Predgovor napisal Larry Dossey, dr. med.

Prevedel Erik Majaron

PRIMUS
izbrane knjige

Paul Levy

Wetiko

Zbirka NeZavedno

Naslov izvirnika: Wetiko

Copyright © 2021 by Paul Levy. All rights reserved.

Za slovensko izdajo © Založba Primus, d.o.o., Brežice 2025.

Vse pravice pridržane. Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati ali prenašati v kakršni koli obliki ali s kakršnimi koli elektronskimi ali mehanskimi sredstvi, vključno s fotokopiranjem, snemanjem ali s kakršnim koli sistemom shranjevanja in priklica informacij, brez pisnega dovoljenja založnika, razen v primeru kratkih navedkov, vključenih v kritiške članke ali kritike.

PREVEDEL Erik Majaron

LEKTORIRALA Andreja More

UREDILA Barbara Lipovšek

OBLIKOVALA Tanja Pirnat

SLIKA NA NASLOVNICI Shutterstock, Melting Gallery

IZDALA IN ZALOŽILA Založba Primus: www.primus.si

ZA ZALOŽBO Damjan Racman

TISK Digitalni tisk Primus

NAKLADA Tisk na zahtevo

Brežice 2026

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133.4:159.964

111.842:316.3

LEVY, Paul

Wetiko : odpravljanje umskega virusa, ki pesti naš svet / Paul Levy ; predgovor napisal Larry Dossey ; [prevedel Erik Majaron]. - Brežice : Primus, 2026. - (Zbirka NeZavedno)

Prevod dela: Wetiko

ISBN 978-961-7263-45-9

COBISS.SI-ID 277634819

*To knjigo želim posvetiti Rini Sircar,
eni svojih najpomembnejših učiteljic.
Njena ljubezen bi lahko izpolnila vse vesolje in še več.*

*To delo je posvečeno tudi vsem nam, ki smo se odločili
za utelešenje v tem posebej zahtevnem obdobju zgodovine.*

*Bodimo koristni in povzdignimo človeški rod
na njegovo pravo mesto v kozmosu, kot skrbniki našega
dragocenega doma, planeta Zemlja.*

Biti človek ni lahka naloga. Vsi si zaslužimo aplavz.

»Ljudje sodobnega časa čutimo nujno po vnovičnem odkrivanju življenja v duhu. Izkusiti ga moramo na novo, vsak pri sebi. Samo tako lahko izničimo urok, ki nas veže.«

C. G. Jung, *The Collected Works of C. G. Jung*

Vsebina

Predgovor	11
Zahvale	15
UVOD Wetiko na kratko	17

PRVI DEL

Duhovna izročila in ustvarjalni umetniki

1	Vse je v psihi	37
2	Izjemna zamisel kabale	53
3	Mojstri prevare	77
4	Sri Aurobindo in sovražne sile	97
5	Umski paraziti Colina Wilsona – Izmišljija ali stvarnost?	107
6	Razsvetljena norost Philipa K. Dicka – Črni železni zapor in wetiko	127

DRUGI DEL

Wetiko v svetu in našem umu

7	Smo ljudje dokončno zblazneli ali se zgolj prebujamo?	153
8	Rak duše	179
9	Zver vojne nas je prevarala	203
10	Drugi pogledi na wetiko	221

11	Iskanje grešnega kozla	229
12	Pogled Renéja Girarda na senco in iskanje grešnega kozla	239

TRETJI DEL

Koronavirus in virus wetika

13	Covid-19 je znak bistveno globlje okužbe	257
14	Koronavirus vsebuje cepivo proti koronavirusu	267
15	Kvantno zdravilo zoper koronavirus	279
	Sklepna beseda	289
	DODATEK Štiri nevzvišene slepote wetika	299
	Opombe	301
	Literatura	313
	O avtorju	319

Predgovor

Larry Dossey, dr. med.

Ali ne bi bilo srhljivo izvedeti, da se po svetu bliskovito širi »umski virus«, ki okužuje našo družbo in se kaže pri ljudeh v naši bližini ter celo v nas samih? Ta norost spremlja človeštvo že od nekdaj, zdaj pa se je vedno bolj zavedamo in jo vse jasneje prepoznavamo takšno, kakršna je. Nekateri ji pravijo »zlo«. Paul Levy ji pravi »wetiko«.

Knjiga *Wetiko* je nadaljevanje dela *Dispelling Wetiko: Breaking the Curse of Evil*, v katerem je Paul Levy poglobil severnoameriški staroselski pojem wetika, po vsem sodeč zlonamernega duha, odgovornega za strašljivo bolezen duše. To izvorno razumevanje je razširil s poglobljenim proučevanjem jungovske psihologije in poznavanjem mitologije, šamanizma in kvantne fizike, vse skupaj pa je povezal s svojimi lastnimi izvirnimi uvidi in izkušnjami. Ne glede na to, ali se s Paulom Levyjem srečujete prvič ali pa ste že brali njegova prejšnja dela, vas čaka bralno doživetje, ki bo navdušujoče in hkrati vznemirljivo.

Wetiko, pravi Levy, je psihološka sila v nezavednem umu, ki nas nagiba k nečistim vzgibom, kot so sla po moči in nadzoru, pohlep ter ljubosumje. Ljudje, ki jih obsede wetiko, so globoko sebični, le redko se zanimajo za dobrobit drugih. Wetiko deluje prikrito. Le redko posumimo na njegovo prisotnost, še celo takrat, ko vpliva na naše lastno vedenje.

Wetiko, kot pokaže Levy, je že vnaprej nakazan v pojmu sence pri psihiatru C. G. Jungu, se pravi v tistem neprijetnem delu

nezavedne duševnosti, ki ga v zavestnem doživljanju zavračamo. Marsikdo se zdrzne ob misli, da bi lahko prijazni, lepo vzgojeni državljani skrivaj gojili »zle« misli in vzgibe, vendar so te nasprotno sile v neki meri prisotne v vsakem izmed nas. Ob taki ali drugačni provokaciji hitro planejo na dan. Med pisanjem teh vrstic wetiko doživlja pravi razcvet po vsem svetu; viden je na naslovnica in v hitro spreminjajočih se aktualnih dogodkih, ki vnašajo strah, jezo, kaos in razkroj v življenje posameznika in skupnosti.

Kako se ta »umski virus« širi med nami? Vedno bolj podrobno spoznavamo, kako wetiko deluje in kaj ga zavira. Vse obsežnejši nabor dokazov vodilnih predstavnikov sodobne znanosti kaže, da naše zavestne in nezavedne misli ter namere niso omejene na naše posamične možgane in telesa.¹ Delujejo lahko v zunanjem svetu, odmaknjeno od naše individualne osebnosti, onkraj omejitev in okvirov »tukaj in zdaj«. To je področje *nelokalnega uma* – uma brez meja in omejitev, neskončnega v prostoru in času, zato je povezanega in združenega z vsemi drugimi umi v preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Levy z opisom delovanja wetika skozi nelokalno polje, onkraj omejitev prostora in časa, nadalje oblikuje pristno nelokalno psihologijo uma.

Poleg tega se zdi, da so poskusi zdravljenja na daljavo odločilno zaznamovani z ljubeznijo, s sočutjem in z izrazito ljubečo skrbnostjo, kakor zdravilci poudarjajo že od nekdaj.² To je ena največjih lekcij nedavnih eksperimentov: ljubezen in sočutje, ki delujeta prek nelokalnega uma, lahko na daljavo pozitivno in zdravilno vplivata na človeško telo.

Vendar na telo ne vpliva *samo* ljubezen. Zavest ima tudi temno plat – področje Jungovega pojma sence. Tam prebiva wetiko in od tam deluje na naša življenja, kot pokaže Paul Levy.

Raziskave vplivanja na daljavo pokažejo, da je mogoče tudi *povzročati škodo* živim bitjem: mogoče je zavreti razmnoževanje mikrobov, upočasniti celične funkcije, uničiti celice,³ zmanjšati intenzivnost biokemičnih reakcij.⁴ Negativne, nelokalne namere

spominjajo na izrečena prekletstva, čarovne izreke in uroke, v katere so morda verjela vsa predmoderna ljudstva, in v katere verjamejo še mnoga današnja. S priznavanjem mračne plati nelokalnega uma pripadniki teh kultur izkazujejo kompleksnejše in bolj prefinjeno razumevanje zavesti, kot ga premoremo mi. Temno plat zavesti sprejemajo kot preprosto danost in spretno razvijajo načine samozščite. Prav kulture, kakršna je naša, ki zanikajo negativen nelokalni dejavnik zavesti, se pogosto znajdejo povsem nepripravljene nanj, kot razkriva tudi Paul Levy. V nobenem primeru ne smemo zavračati sposobnosti ljudi za mentalno in nelokalno povzročanje škode živim bitjem. Nasprotno, to zmožnost je mogoče uporabiti v dobro, za zdravljenje – na primer takrat, ko človekova namera zavira ali uničuje rakave celice ali bolezenske klice, ki so vdrle v organizem.⁵

Pomislite! Če je um resnično nelokalen, to pomeni, da posameznih umov ni mogoče povsem ločiti in izolirati med seboj, temveč so v nekem smislu povezani, četudi se hkrati vsak od njih doživlja kot posamičen. V neki razsežnosti se nelokalni umi združujejo v en sam, enoten um. To spoznanje je starodavno, hkrati pa povsem sodobno, saj so ga prepoznali številni izjemni znanstveniki.⁶

Naša nelokalna narava omogoča obstoj wetika; toda iz iste lastnosti zavesti izvirajo tudi ljubezen, skrb in sočutje. Vidimo primer komplementarnosti, kot temu pravi fizik Niels Bohr. Gre za zблиževanje navideznih nasprotij, ki skupaj ustvarijo natančnejšo podobo celote. Na misel mi pride maksima s področja transpersonalne psihologije: da bi mogli preseči ego, ga moramo najprej imeti. Zato lahko rečemo, da wetiko navsezadnje odrešujejo njegova nasprotja: ljubezen, empatija, ljubeča skrbnost in sočutje. Tudi te lastnosti imajo namreč, tako kot wetiko, nelokalne in neskončne učinke v svetu.

Zakaj je pomembno priznati nelokalne, negativne vidike wetika? Zato, ker je wetiko navsezadnje uničevalec sveta zaradi svoje nelokalne, nalezljive narave. Širi se globalno, ni ga mogoče omejiti

na posamezne ume. Zmožen je opustošiti več kot življenje enega posameznika; uniči lahko celotno življenjsko vrsto – našo lastno!

Kar zadeva wetiko, nismo zgolj nemočni opazovalci. Najučinkovitejši protistrup zanj je ljubezen – njegovo komplementarno in nelokalno nasprotje. Vendar so se skozi človeško zgodovino oblikovali tudi številni posebni protistrupi za wetiko. Zdaj prisluhnimo besedam Paula Levyja, pravega študenta in učenjaka na cvetočem področju proučevanja wetika. Posvetil mu je več skrbnega razmisleka kot kdor koli drug, ki ga poznam. Poglejmo, kaj so njegova raziskovanja razkrila o tej bolezni in o zdravlilu zanjo.

Larry Dossey, dr. med.
Santa Fe, Nova Mehika

DR. LARRY DOSSEY je diplomiral na medicinski fakulteti Southwestern v Dallasu, nato je kot bataljonski kirurg služil v Vietnamu, kjer je bil odlikovan za junaštvo. Sodeloval je pri ustanovitvi Diagnostičnega združenja v Dallasu in leta 1982 je bil glavni zdravnik v bolnišnici Medical City Dallas. Pred izidom njegove knjige *Healing Words* leta 1993 so le tri ameriške medicinske fakultete vključevale predmete, pri katerih so študenti raziskovali vplive dejavne vere na zdravje, danes pa jih je skoraj osemdeset. V knjigi *Recovering the Soul* (1989) je uvedel pojem »nelokalni um«, torej um, ki ni omejen na možgane in telo. Od takrat so ta model kot rojevajočo se podobo zavesti sprejeli številni vodilni znanstveniki. Leta 2013 je prejel prestižno nagrado Visionary Award. Dr. Dossey je avtor trinajstih knjig in številnih člankov. Bil je glavni in odgovorni urednik recenzirane revije *Alternative Therapies in Health and Medicine*. Trenutno je glavni in odgovorni urednik recenzirane revije *Explore: The Journal of Science and Healing*. Predaval je po vsem svetu in njegovo delo je izjemno vplivno.

Zahvale

Pisec lahko doživi nenavadno, a včasih tudi povsem običajno, izkušnjo – da ne najde besed. Prav to se mi dogaja zdaj, saj sem ob poskusu, da bi se ustrezno zahvalil ljudem, ki so imeli bistveno vlogo pri nastanku te knjige, nekako brez besed, onkraj svojih zmožnosti. Čeprav sem njen avtor, bi prav lahko imel občutek, da je pravzaprav nisem napisal jaz, temveč sem bil zgolj »nasanjan« kot instrument nelokalnega polja, skozi katero so se pretočile besede in se na teh straneh razporedile v smiselno celoto. Tega ustvarjalnega procesa nikakor ne bi bilo brez nesebične in srčne pomoči nešteto ljudi, ki so poosebljali duha služenja. Občutiti njihovo ljubezen in podporo mojemu delu je res neprecenljivo.

Najprej se želim zahvaliti dolgoletnemu prijatelju Larryju Berryju, ki je bil dolga leta brez izjeme vedno tam, kjer je bilo treba. Od njega sem bil deležen nenehne ljubeče podpore v času nastajanja te knjige. Neizmerno hvaležnost izrekam tudi izjemni Donni Zerner, ki je povsem svobodno delila svoje številne sijajne darove in pomagala tej knjigi – da niti ne omenjam sebe – ugledati svetlobo. Prav tako se želim zahvaliti za velikodušno podporo Kendre Crossen Burroughs, kakršno si človek lahko samo želi.

Posebna zahvala velja Robertu Simmons, ki se je posebej potrudil, da me je povezal z založbo Inner Traditions. Prav tako se želim zahvaliti Richardu Grossingerju, ki je povsem po naključju pomagal izdati moje prejšnje delo o wetiku in je nato odigral isto

vlogo pri tej knjigi, čeprav v povsem drugačnih okoliščinah. Globoko hvaležnost želim izraziti tudi bližnjemu prijatelju, ki je dolga leta skupaj z menoj nenehno premišljeval o wetiku, in ki iz njemu lastnih razlogov želi ostati anonimen. Veš, kdo si.

Zahvaljujem se tudi Mattu Cadenelliju, Neilu Levensonu, Damianu Thomasu, Sethu Taylorju, Marku Hartleyju, Alexu Arisu, Davidu Frenettu, Julianni Bright, Richardu Daabu, Bobu Welshu, Coryju Parkerju, Samuelu Freni-Rothschildu, Baileyju Waytonu, Michaelu Ellicku in Sethu Lorincziju za njihovo modrost ter ljubečo podporo.

UVOD

Wetiko na kratko

Nalezljiva duševno-duhovna bolezen duše, parazit uma, se danes množično širi po svetovnem prizorišču v obliki zahrbtne kolektivne psihoze titanskih razsežnosti. Ta umski virus, ki so ga severno-ameriški staroselci imenovali »wetiko«, prikrito deluje skozi nezavedne slepe pege človeške duševnosti, ljudi pa dela neobčutljive za njihovo lastno norost in jih sili k ravnanju proti njihovim lastnim najglobljim interesom. Wetiko je psihoza v pravem pomenu besede, je »bolezen duše«.

Wetiko, skriti rak duše, prikrito vpliva na naše zaznave tako, da se udejanja skozi nas, hkrati pa se skriva pred našim pogledom. Wetiko nam uroči zavest, zato oslepimo za temeljni, samoumevni zorni kot, skozi katerega zaznavamo, ustvarjamo in osmišljamo izkušnjo sveta in sebe. Ta psihični virus lahko razumemo kot »hrošča« v »sistemu«, ki ustvarja in ohranja norost, ki se v našem življenju – individualno in kolektivno – odvija na svetovnem prizorišču.

»Wetiko,« pravi avtor in okoljski aktivist Derrick Jensen, »se je tako razširil, da je preplaval Zemljo in smo vsi bolj ali manj okuženi z njim. Za to bolezen ni bolnišnic. Če je ne moremo prepoznati, kako naj jo pozdravimo?«¹

Preden se sploh lahko lotimo odpravljanja te bolezni, ki nas je vse okužila, se moramo predramiti iz zanikanja. Uzreti moramo to bolezen, si jo priznati, jo poimenovati in poskusiti razumeti njeno

delovanje, saj šele potem lahko ugotovimo, kako ravnati z njo – in prav o tem govori knjiga, ki jo držite v rokah.

Duh wetika, v zgodovini znan pod različnimi imeni, potisne v ozadje vse druge probleme. Wetiko je krovni okvir, ki zajema, posrka vase, oblikuje in podpira vsako obliko uničevanja sebe in drugih, ki ga človeška vrsta na vseh ravneh udejanja v svetu. Če se ne soočimo s tem, kar nam razkriva wetiko, ne bo nič drugega več pomembno, saj človeške vrste ne bo več.

Človeštvo se sooča z najpomembnejšim vprašanjem v svoji zgodovini: ali se bo človeško bivanje ohranilo v kakršni koli obliki, ki bo vsaj približno spominjala na to, kar poznamo danes? Na to vprašanje odgovarjamo z vladnimi politikami in s kolektivnim ravnanjem, ki večinoma samo še pospešujejo drsenje v številne katastrofe – medtem ko divje tekmujejo drug z drugim, kdo bo hitreje zletel v najbližji prepad. Oslepeli smo, kakor bi bili v hipnotičnem transu, medtem ko nas po vsem sodeč demonska sila žene proti samouničenju. Ugledni teolog David Ray Griffin je dejal: »Zdi se, da ne bijemo toliko bitke proti mesu in krvi kot proti neki demonski sili, ki drži človeško civilizacijo v suženjstvu.«²

Knjiga *Wetiko* se navezuje na mojo prejšnjo knjigo na isto temo z naslovom *Dispelling Wetiko*. V tej novi knjigi poskušam razjasniti, kako je bil wetiko od nekdanj ustvarjalno predstavljen in simboliziran ne le v različnih izročilih duhovne modrosti, temveč tudi v delih ustvarjalnih umetnikov ter filozofov v vseh zgodovinskih obdobjih. Poleg tega skušam premišljevati o trenutnem dogajanju v našem ponorelem svetu skozi prizmo, ki bo, vsaj upam, pomagala bralcu jasneje videti in bolje razumeti wetiko.

V bistvu poskušam prevesti globoko, prvobitno staroselsko modrost v sodoben psihološki jezik, ki ga je v sedanjem stanju naše zavesti lažje razumeti in ponotranjiti. Resnično smo šele na začetku razumevanja tega izmuzljivega in doslej nevidnega umskega virusa. Moje knjige o wetiku so napisane z namenom, da pomagajo ljudem odpreti oči in spregledati ta smrtonosen umski virus, preden bo prepozno.

Moje srečanje z wetikom

Ko sem se prvič neposredno srečal z wetikom, me je doživetje dobesedno spravilo ob pamet (nekateri menijo, da se mi še ni zares povrnila, a to je že druga zgodba) in uničilo vso mojo družino. To dogajanje sem popisal v knjigi z naslovom *Awakened by Darkness: When Evil Becomes Your Father*. Eden od darov te nočne more je bil, da zdaj z vso pravico pišem o tako težkih temah, kot sta wetiko in zlo, na temelju vednosti, ki mi je ne bi moglo prinesiti še toliko razumskega proučevanja.

V nizu travmatičnih izkušenj sem prejel transfuzijo virusa wetiko naravnost v žile svoje duše, zaradi česar sem hudo zbolel in skoraj trajno izgubil razum, poleg tega je to povsem preusmerilo moje življenje. To me je privedlo do odločitve, da se zavežem odpravljanju posledic tega usodnega doživetja pri sebi in poskusim razumeti to po vsem sodeč onostransko silo, s katero sem prišel v stik (ali pa je ona prišla v stik z menoj).

Na srečo so mi ta »bližnja srečanja z wetikom« pomagala najti moj lasten glas in odkriti svoje poslanstvo. Ta knjiga je le eden od rezultatov. Če se ne bi povezal s svojo ustvarjalno naravo, bi se znašel v hudih težavah in bi se nedvomno pridružil navidezno neskončnemu nizu žrtev wetika. Bistveno je, da te knjige nisem napisal kot intelektualec, akademik ali učenjak, ki udobno sedi v slonokoščinem stolpu in filozofira ali ustvarja teorije o wetiku. Napisal sem jo kot nekakšno soočenje s svojo lastno pretresljivo izkušnjo, iz katere sem komajda izšel živ in z ohranjeno razsodnostjo.

Osebna srečanja z wetikom so me postavila v nenavaden položaj. Bil sem trdno prepričan o globokem pomenu pojava, ki se ga številni niti ne zavedajo ali jih ne zanima, do njega gojijo sodbe ali pa so mu celo podvrženi. Videti nekaj, česar marsikdo ne vidi, je lahko zelo samotno izkustvo. Vendar sem se naučil vztrajati pri svojem videnju in nenehno izpopolnjevati svojo zmožnost posredovanja tega, kar dojemam, in sicer tako, da bo v pomoč drugim.

Opazil sem, da moja opozorila o zahrbtnem delovanju wetika najpogosteje prepoznajo tisti, ki so resnično trpeli tako ali drugače, bodisi zaradi travmatične izkušnje, čustvene travme, zlorabe, odvisnosti in podobnega – ter so potem opravili notranje delo. To so navadno ljudje, ki so ugotovili, da jih tradicionalne religije ne zadovoljujejo več na ravni njihovih globljih duhovnih potreb, in da prevladujoče kulturne vrednote ne nagovarjajo več njihove duše. To niso ljudje, ujeti v posamično verstvo. Nimajo občutka, da bi imeli v lasti kakršno koli absolutno resnico, temveč so resnično odprti tistemu, kar se ujema z njihovo neposredno, doživeto izkušnjo.

Normalizacija wetika

Pred nekaj leti sem po naključju srečal prijatelja, ki ga že nekaj časa nisem videl. Vprašal me je, kaj sem počel v zadnjem času. Povedal sem mu, da pišem o kolektivni psihozi (wetiko je kolektivna psihoza), ki je zajela človeštvo. Njegov odziv je bil zgovoren. Vprašal me je, zakaj mislim, da obstaja kolektivna psihoza. Njegovo vprašanje me je pustilo brez besed. Enostavno nisem znal odgovoriti. Spraševal sem se, zakaj on misli, da *ni* kolektivne psihoze. Ali bi mi lahko navedel en sam dokaz? Naša kolektivna norost je postala nekaj tako normalnega, da je večina sploh ne opazi. Mimogrede, moj prijatelj je izjemno bister!

Po privzgojenem prepričanju bi bili priče kolektivni psihozi, če bi ljudje počeli vse mogoče »norosti«, na primer goli tekali naokrog in kričali. Ta zakoreninjena predstava ovira prepoznavanje zelo resnične kolektivne norosti, v kateri sodelujemo vsi – pasivno in aktivno. Če želimo doumeti, kako naj bi se v resnici kazala kolektivna psihoza, je lahko pravo razodetje spoznanje, da je treba samo pogledati, kaj se zdaj dogaja v našem svetu. Kazala bi se natanko tako.

Kje je glas psihiatrične stroke, ki bi opozoril, da je človeški rod postal žrtev duševne epidemije ogromnih razsežnosti? O tem vprašanju sem se osebno pogovarjal z zdaj že pokojnim harvardskim